

der næst kan man ogsaa sige, at man manglede Materiale til at bedømme, hvorledes Situationen laa, hvordan Lønniveauet og Prisniveauet stod overfor hinanden. Siden den Tid er der indhentet Oplysninger i saa Henseende, og man kan nu i al Almindelighed sige, at Prisniveauet og Lønniveauet ligger ved Siden af hinanden. Og i det Øjeblik, da Lønniveauet og Prisniveauet supplerer hinanden, er Begrundelsen for Dyrtidshjælpen bortfaldet, idet Begrundelsen for overhovedet at regulere Varepriserne er den, at Prisniveauet ligger over Lønniveauet.

Den højtærede Indenrigsminister har ogsaa nærmest fremsat dette Lovforslag som et Afviklingsforslag: nu skal man se at afvikle det Forhold, man har været inde i, og som det har været nødvendigt at være inde i. Ministeren foreslaar da, at § 1 i Dyrtidsloven bortfalder. Det er den Paragraf, der omfatter den almindelige Prisnedsættelse paa de almindelige Livsfornødenheder, den Prisnedsættelse, der har været gældende for alle. Det vil være et meget betydeligt Beløb, Statskassen her vil spare, og vi er fra vor Side fuldstændig enige i, at denne Paragraf bør bortfalde; der vil ingen Begrundelse være for at opretholde den længere. Derimod foreslaar Ministeren i Lovforslagets § 1, at Lovens § 2 — naar jeg siger Lovens § 2, tænker jeg paa den gamle Dyrtidslov — bliver fornyet for 4 Maaneder, dog med nogen Forandring, idet det Beløb, som Staten her stiller til Raadighed, sættes betydeligt ned. Hvis man ser det i Forhold til den gamle Lov, er man nede paa det halve Bidrag af det, som den gamle Dyrtidslov indeholdt. Dernæst har Ministeren foreslaaet, at Kommunerne skal modsvare Statens Bidrag med Halvdelen, altsaa at Staten betaler de to Trediedele og Kommunerne den ene Trediedel. Det vil sige, at Staten, hvis denne Paragraf vedtages, og Kommunerne udnytter den, her vil komme til at ofre 6 Mill. Kr.

Nu er Spørgsmaalet det, om det vil være nødvendigt at fortsætte med denne Brændselshjælp for alle, som her er foreslaaet. Jeg har den Opfattelse, at det ved Fornyetelsen af den gamle Dyrtidslov for det Kvartal, hvori vi lever, egentlig var en Forudsætning, at med dette Kvartals Ophør skulde denne Paragraf ophøre. Det var Forudsætningen fra min Side; der er jo ikke lovet noget i saa Henseende, men man erkendte fra alle Sider, at Paragrafen var uheldig, saaledes som den var, og at en Ændring vilde være nødvendig. Jeg

paaskønner ogsaa den Ændring, den højtærede Minister her har foreslaaet, men vi vil dog fra vor Side være tilbøjelige til at tro, at det vil være rigtigt at tage under alvorlig Overvejelse, om vi ikke nu helt kunde stryge denne Paragraf eller subsidiært ændre den. Thi jeg forstaar godt, at Begrundelsen for den skulde være den, at Prisniveauet for det udenlandske Brændsel ligger betydeligt højere end Prisniveauet for det indenlandske Brændsel, og at der derfor er et stærkt Ønske fra Byernes Side om, at her skal foregaa en Regulering af Brændselspriserne. Og maaske kan dette ogsaa være nødvendigt; men det forekommer mig, at man egentlig meget vel kunde overføre det til en anden Paragraf, saaledes at vi kunde komme ind paa dette, at man tog bort fra den Ende, hvor det bedst kunde taales, og gik over til at hjælpe dér, hvor det vil være nødvendigt at hjælpe. Vi staar jo finansielt set ikke saa godt, at man ikke bør spare, hvor det uden Skade kan gøres, og det forekommer mig, at man her i denne Brændselsparagraf kunde spare uden at gøre nogen Skade. Vi saa derfor helst, at man kunde naa til en Overenskomst, hvorved denne Paragraf bortfaldt; men man bør i alt Fald tage under nøje Overvejelse i Udvalget, om man ikke, selv om man ikke kan lade den bortfalde, saa dog kunde indføre en betydelig Ændring i den.

§ 2 i det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, at Gyldigheden af Bestemmelserne i den gamle Lovs §§ 3—16, altsaa de efterfølgende Paragraffer, forlænges, det vil sige, at man i de kommende 4 Maaneder fra Statens Side stiller et Beløb af 9 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne. Det turde maaske være et noget for højt Beløb. Det kunde ligge nær at antage, at der, som Forholdene nu har udviklet sig, i de kommende 4 Maaneder ikke vil være Brug for 9 Mill. Kr., men at man ved nøjere Overvejelse kunde komme til det Resultat, at Beløbet uden Skade kunde nedsættes. § 4 i den gamle Dyrtidslov bibeholdes ifølge det foreliggende Lovforslag. Denne Paragraf er af den Karakter, at man ikke kan have Klarhed over, hvor mange Penge der overhovedet efter den kan bruges. Medens man var fuldkommen klar over og kunde beregne, hvor mange Penge der gik til efter §§ 1 og 2 og 3 i den gamle Dyrtidslov, er der faktisk ingen Bund i § 4 udover den Bestemmelse, at Ministerens Samtykke skal indhentes, for at Kommunerne kan bruge yderligere Midler. Vi mener, at Tiden maatte være inde til at